

POSTANOWIENIE

Dnia 2 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z powództwa A. S.
przeciwko Politechnice (...) w X.
o przywrócenie do pracy na dotychczasowe warunki pracy i płacy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 2 września 2020 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w C.
z dnia 28 lutego 2019 r., sygn. akt IV Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od A. S. na rzecz Politechniki (...) kwotę 240
(dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

A. S. wniósł przeciwko Politechnice (...) w X. o uznanie za bezskuteczne wypowiedzenia warunków umowy o pracę.

Sąd Rejonowy w C. wyrokiem z dnia 1 października 2018 r. oddalił powództwo. Sąd Okręgowy w C. wyrokiem z dnia 28 lutego 2019 r. oddalił apelację powoda od powyższego wyroku.

W sprawie ustalono, że pismem doręczonym w dniu 14 czerwca 2017 r. pozwana wypowiedziała powodowi warunki umowy pracę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, który upływał w dniu 30 września 2017 r.

Pracodawca podał, że przyczynami wypowiedzenia są zmiany Regulaminu organizacyjnego i zastąpienie Akademickiego Centrum Kultury i Sportu - Akademickim Centrum Kultury oraz niecelowość zatrudniania pracownika na stanowisku specjalisty do spraw sportu, ponieważ od 1 czerwca 2017 r. w tej jednostce nie będą prowadzone żadne sprawy związane ze sportem. Po upływie okresu wypowiedzenia pracodawca zaproponował powodowi zatrudnienie na stanowisku specjalisty do spraw administracji w Bibliotece Głównej Politechniki (...), z miejscem wykonywania pracy w tej Bibliotece oraz wynagrodzenie w kwocie 2.350,00 zł miesięcznie, przy niezmienionych pozostałych warunkach zatrudnienia.

Sąd Okręgowy wyjaśnił, że:

1. Akademickie Centrum Kultury i Sportu było jednostką Politechniki (...) o charakterze gospodarczo-usługowym. Zgodnie zaś z § 42 pkt 4 Statutu pozwanej, jednostki organizacyjne o charakterze administracyjnym, doświadczalnym, usługowym i gospodarczym tworzy, przekształca i znosi rektor w drodze zarządzenia. Tym samym dla skutecznego przeprowadzenia zmian organizacyjnych w Akademickim Centrum Kultury i Sportu, tj. zmiany profilu jego działalności przez ograniczenie jej do działalności kulturalnej, wystarczające było wydanie przez Rektora Politechniki (...) zarządzenia nr 51/2017 z dnia 31 maja 2017 r. w sprawie wprowadzenia zmian w Regulaminie organizacyjnym Politechniki (...) (zmiana zarządzenia nr 12/2016 Rektora Politechniki (...) z dnia 12 października 2016 r. z późniejszymi zmianami) i nie było konieczne podejmowanie w tym zakresie uchwały przez Senat uczelni.

2. Studium Wychowania Fizycznego i Sportu Politechniki (...) faktycznie przejęło zadania Akademickiego Centrum Kultury i Sportu w zakresie działalności sportowej, w tym zadania, którymi dotychczas zajmował się powód (organizacja zajęć sportowych na Wydziale Zarządzania, organizacja i prowadzenie sportowych imprez masowych, nadzór nad obiektami sportowymi itp.). Jednocześnie zadania te nie zostały przydzielone jakiejś konkretnej pojedynczej osobie, ale rozdzielono je pomiędzy zatrudnionych w tym Studium nauczycieli akademickich.

3. Uchwałą Senatu pozwanej nr (...)/2018 z dnia 25 października 2017 r. znowelizowano Regulamin organizacyjny Studium Wychowania Fizycznego i Sportu Politechniki (...), powierzając tej jednostce administrowanie obiektami

sportowymi, którymi wcześniej administrowało Akademickie Centrum Kultury i Sportu, niemniej okoliczność ta nie ma żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Powód nie był zatrudniony tej jednostce organizacyjnej, a tym samym zakres jej zadań i sposób ich uregulowania, nawet gdyby był wadliwy, nie ma wpływu na ocenę prawidłowości spornego wypowiedzenia zmieniającego.

4. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie potwierdza, że Akademickie Centrum Kultury i Sportu od 1 czerwca 2017 r. przestało zajmować się jakąkolwiek działalnością sportową, którą całkowicie przejęło Studium Wychowania Fizycznego i Sportu Politechniki (...)

5. A. S. był jedynym pracownikiem Akademickiego Centrum Kultury i Sportu zajmującym się w nim działalnością sportową i jednocześnie nie zajmował się jakąkolwiek działalnością kulturalną i nie miał ku temu właściwych kompetencji zawodowych, nie było zatem potrzeby ustalania kryteriów doboru pracownika do wypowiedzenia zmieniającego i porównywania go w tym zakresie do innych pracowników Centrum.

6. Przejęcie zadań powoda przez inną jednostkę organizacyjną pozwanej nie rodziło konieczności porównywania go do pracowników tej jednostki w aspekcie doboru pracownika do wypowiedzenia zmieniającego. W niniejszej sprawie niesporne jest, że na dzień otrzymania wypowiedzenia zmieniającego, powód nie posiadał kwalifikacji zawodowych umożliwiających zatrudnienie go w charakterze nauczyciela akademickiego (i nadal ich nie posiada), a tylko na takich stanowiskach pracują w Studium Wychowania Fizycznego i Sportu Politechniki (...) osoby zajmujące się działalnością sportową.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku powód zarzucił naruszenie prawa materialnego przez jego błędną wykładnię oraz niewłaściwe zastosowanie przez uznanie, że przyczyna wypowiedzenia wskazana w wypowiedzeniu umowy o pracę z dnia 13 czerwca 2017 r. istniała na dzień złożenia wypowiedzenia, a przez to była na moment złożenia wypowiedzenia istniejąca, realna i rzeczywista, na skutek błędnej wykładni art. 45 k.p. w związku z art. 23, 28 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz.U. z 2017 r., poz. 2183, ze zm.) w związku z § 12 pkt 11 Statutu Politechniki (...)

Skarżący „z ostrożności procesowej” zarzucił także naruszenie przepisów

postępowania, które to uchybienie miało istotny wpływ na wynik postępowania, w postaci nieprzeprowadzenia dowodu w przedmiocie doboru pracowników do zwolnienia przez porównanie kwalifikacji pracowników pozwanej - Studium Wychowania Fizycznego i Sportu z kwalifikacjami powoda celem doboru pracownika do zwolnienia oraz niezbadanie i niezwyfikowanie kryterium doboru pracowników do złożonego im wypowiedzenia.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na jej oczywistą zasadność. W uzasadnieniu wywiódł, że art. 45 k.p. stawia wymóg zgodności z prawem przyczyny wskazanej w wypowiedzeniu. Orzecznictwo podanej przyczynie stawia określone wymagania. „I tak należy wskazać, iż podanie w wypowiedzeniu przyczyny pozornej oznacza w istocie brak podania przyczyny, a zatem zasadność roszczenia skarżącego [tak: SN w wyroku z dnia 7 października 2009 r. sygn. III PK 34/09, ELX nr 560866], Orzecznictwo wskazuje, iż przyczyna wskazana w wypowiedzeniu musi istnieć na moment złożenia wypowiedzenia, ew. przyczyna która może zaistnieć w nieodległym terminie [tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2016 r., II PK 246/15, LEX nr 2087097], Na kanwie niniejszej sprawy, okolicznościami, które zdaniem Skarżącego uzasadniają spełnienie wymogów uwzględnienia skargi kasacyjnej są:

- brak rzeczywistości przyczyny określonej w wypowiedzeniu warunków umowy o pracę wręczonych skarżącemu opatrzonych datą 13 czerwca 2017 r. z uwagi na fakt, iż w świetle paragrafu 12 pkt 11 Statutu Pracodawcy - Politechniki (...) w związku z art. 23, 28 pkt) 1 ustawy prawo o szkolnictwie wyższym (obowiązującej na moment wniesienia powództwa Dz.U. 2017 r. Nr 2183 Ustawa o szkolnictwie wyższym z dnia 27 lipca 2005 r.) organem władnym do podjęcia uchwały w przedmiocie zmiany organizacyjnej jednostki międzywydziałowej jakim było Akademickie Centrum Kultury i Sportu Politechniki (...) był jej Senat, który dokonał uchwalenia proponowanych przez Rektora zmian 25 października 2017 r. W związku z czym nie istniała zmiana organizacyjna wskazana w wypowiedzeniu, ani nie zaistniała ona do czasu upływu wypowiedzenia Skarżącego tj. do dnia 30 września 2017 r., niezależnie od powyższego, do kompetencji Rektora nie należy powoływanie, znoszenie i przekształcania jednostek między uczelnianych, a do takich należało Akademickie Centrum Kultury i Sportu (od dnia 25 września 2017 r.

Akademickie Centrum Kultury), co wynika z Uchwały nr (...)/2018 z dnia 25 października 2017 r. W przypadku gdyby Rektor był władny samodzielnie znosić i przekształcać międzyuczelniane jednostki nie byłoby konieczne zatwierdzanie przez Senat Pozwanej tak przeprowadzonych zmian oraz ich nowych regulaminów. W Uchwale Senatu pozwanej z dnia 25 października 2017 r. zatwierdzone zmiany są w oparciu o Statut pozwanej, gdzie dotychczasowe miejsce pracy Skarżącego określone jest wprost jako „międzywydziałowe i ogólnouczelniane” [paragraf 43 Statutu Pozwanej],

- wskazuje ponadto, iż Senat obradował dnia 25 października 2017 r. w nie statutowym gronie, Uchwalona dnia 25 października 2017 r. Uchwała Senatu Politechniki (...) z dnia 25 października 2017 r. nr (...)/2018 jest obarczona wadą prawną- została podjęta w składzie niezgodnym ze statutem, co zostało ustalone w prawomocnych orzeczeniach Sądu Rejonowego i Sądu Okręgowego w C. (Wyrok Sądu Rejonowego w C. VII P (...), IV Pa (...)),

Badając słuszność rozwiązania stosunku pracy Sąd powinien ocenić wszystkie przyczyny wskazane przez pracodawcę, co podkreślił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 stycznia 2017 r. (I PK 187/06) a dla ważności wypowiedzenia umowy o pracę wystarczy, aby przynajmniej jedna z nich był prawdziwa i konkretna. Skoro kwestia czy organ pracodawcy działał legalnie - w składzie przewidzianym prawem- podlega on badaniu przez Sąd,

- ponadto nawet w przypadku uznania, iż przyczyna wypowiedzenia złożonego Skarżącemu jest zasadna, Pracodawca nie przedstawił jakie kryteria doboru pracowników do zwolnienia legły u podstaw złożonego mu wypowiedzenia w sytuacji gdy Pracodawca nie ograniczył swojej działalności, a stanowiska administracyjne (specjaliści ds. administracji) funkcjonowały w przekształcanych komórkach i istnieją nadal.

Odnosząc się do tych stwierdzeń, pełnomocnik Skarżącego wskazuje, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego jest konsekwentnie prezentowany pogląd, zgodnie z którym istnienie przyczyn uzasadniających wypowiedzenie umowy o pracę ocenia się według chwili dokonania wypowiedzenia. W szczególności w uchwale pełnego składu Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 27 czerwca 1985 r., III PZP 10/85, Wytyczne w przedmiocie stosowania art. 45 k.p. (OSNCP

1985 Nr 11, poz. 164; Palestra 1986 nr 5-6, s. 101, z glosą A. Świątkowskiego; OSPiKA 1986 nr 5, poz. 102, z glosą T. Zielińskiego) stwierdzono, że okoliczności uzasadniające wypowiedzenie powinny istnieć najpóźniej w dacie złożenia pracownikowi oświadczenia woli o wypowiedzeniu. Istniejący w chwili dokonania wypowiedzenia zamiar przeprowadzenia zmian organizacyjnych polegających na likwidacji określonego stanowiska pracy nie jest więc rzeczywistą przyczyną uzasadniającą to wypowiedzenie, jeżeli dokonanie tych zmian wymaga zatwierdzenia przez podmiot niezależny od pracodawcy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 września 2002 r., I PKN 445/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 153). W tym kontekście wskazuję, iż przyczyna wskazana w wypowiedzeniu, była obciążona prawno-proceduralną wadą. Pracodawca z jednej strony nie uzyskał uchwały Senatu wymaganej do przeprowadzenia skutecznej reorganizacji, z drugiej nie przeprowadził procedury oceny kryterium pracowników, celem złożenia im wypowiedzenia. W sytuacji gdy w ramach przekształcenia działania związane ze sportem miały zostać przekazane jednostce międzyuczelnianej - Studium Wychowania Fizycznego i Sportu Politechniki (...), nie porównanie kwalifikacji pracowników administracyjnych (zatrudnionych w liczbie 2 we wzmiankowanym Studium na moment złożenia wypowiedzenia) z kwalifikacjami Skarżącego należy uznać za wadę złożonego u wypowiedzenia.

W ocenie Skarżącego, popartego orzecznictwem Sądu Najwyższego przyczyna wypowiedzenia powodowi nie była zatem prawdziwa. Nie była ona również konkretna oraz znana i oczywista dla powoda, a przez to zrozumiała dla niego oraz możliwa do zweryfikowania.

Należy również dodać, że - z powyższych względów - podana powodowi przyczyna nie stała się dla niego niezrozumiała wskutek owej omyłki, a przez to nieweryfikowalna, co powoduje, że sposób podania przyczyny rozwiązania umowy o pracę narusza art. 30 § 4 k.p. (por. a *contrario* wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2012 r., II PK 305/11, M.P.Pr. 2012 nr 10, s. 536-540).

Gdyby przyjąć, iż faktycznie zmiany miały nastąpić to pojawia się pytanie o możliwość zapoznania się Skarżącego z nimi jak i kryterium doboru powoda do zwolnienia. W tezie Wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1999 r. (sygn. I PKN 290/99) wskazano, iż „Wypowiedzenie pracownikowi umowy o pracę

spowodowane zmianami organizacyjnymi, ograniczeniem zatrudnienia, likwidacją stanowiska pracy, itp. nie musi zbiegać się w czasie z chwilą faktycznego ich przeprowadzenia. Dlatego istnienie stanowiska pracy w dniu wypowiedzenia umowy o pracę nie jest równoznaczne z brakiem rzeczywistej przyczyny, o ile w okresie wypowiedzenia lub w późniejszym, nieodległym czasie stanowisko to zostaje faktycznie zlikwidowane w związku z tymi zmianami". Wskazać zatem należy, iż stanowisko powoda rozumiane jako zakres obowiązków nie zostało faktycznie zlikwidowane, a jedynie przeniesione do Studium Wychowania Fizycznego i Sportu, i jako takie funkcjonuje nadal.

W niniejszej sprawie w wypowiedzeniu złożonemu Skarżącemu nie przedstawiono okoliczności innych poza planowanymi zmianami organizacyjnymi, które zdaniem skarżącego skutecznie dokonały się dopiero z chwilą podjęcia stosownej uchwały przez Senat. Niezależnie od tego, Senat uchwalając dnia 25 października 2017 r. zmiany organizacyjne obradował w nie statutowym gronie, co czyni podjęte przez niego rozstrzygnięcie nieważnym. Wskazuję ponadto, iż tylko powodowi złożono wypowiedzenie, co w świetle nieograniczenia działalności Pracodawcy czyni zasadnym zarzut braku przeprowadzenia koniecznego w tym przypadku oceny kryteriów pracownika do zwolnienia.

Przyczyna wskazana w wypowiedzeniu dat. na dzień 13 czerwca 2017 r. „zmiana regulaminu organizacyjnego i zastąpienie ACKiS - ACK” nie daje odpowiedzi na pytanie, co stało się z obowiązkami powoda skoro tylko jemu w ramach tak przeprowadzonego zwolnienia złożono wypowiedzenie zmieniające, Politechnika (...) nie ograniczyła zakresu działalności, a zakres jego obowiązków w zakresie organizacji wydarzeń sportowych został przekazany części pracowników Studium WF i Sportu. Przeprowadzona przez pracodawcę procedura doboru dotyczyła kwestii prowadzenia zajęć sportowych, ale pominęła działalność organizacyjno-sportową, która zajmował się Skarżący.

W przedmiotowej sprawie Pracodawca w istocie przeprowadził reorganizację swojej działalności nie ograniczając jej zakresu, a jedynie formę prowadzonych zadań. Zatem, skoro w wypowiedzeniu zmieniającym nie podano kryterium dlaczego tylko Skarżącemu wypowiedziano warunki pracy, w szczególności co do miejsca jej świadczenia i wynagrodzenia, należy postawić tezę, iż brak

przeprowadzenia kryterium doboru i możliwości zapoznania się z nimi Skarżącego stanowią o wadzie formalnej złożonego wypowiedzenia. Uznanie, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, iż Pracodawca nie powinien ujawnić i wskazać kryterium doboru pracownika do zwolnienia zdaniem pełnomocnika stanowi naruszenia art. 45. k.p. w zakresie realności i prawdziwości wymaganej dla wskazanej w wypowiedzeniu przyczyny.

Artykuł 45 kodeksu pracy wymaga aby pracownik - Skarżący miał możliwość zrozumienia i odniesienia się do przyczyny złożonego mu wypowiedzenia. W sytuacji, gdy nie istnieje ona na moment złożenia wypowiedzenia (zmiana organizacyjna Pracodawcy- Politechniki (...)) nie można jej uznać, za realną. Dodatkowo w sytuacji gdy na skutek planowanej reorganizacji tylko Skarżący otrzymał wypowiedzenie pojawia się pytanie, o kryterium doboru pracowników do takiego wypowiedzenia. Stanowisko pracownik administracyjny funkcjonuje bowiem w jednostce Studium Wychowania Fizycznego i Sportu która przejęła zadania dotychczas wykonywane przez Akademickie Centrum Kultury i Sportu i jednocześnie zatrudnionych jest tam dwóch pracowników administracyjnych. Pracodawca z jednej strony nie ograniczył swojej działalności (okoliczność bezsporna w świetle zeznań świadków) w przedmiotowej sprawie nie przeprowadził kryterium doboru pracownika do złożonego wypowiedzenia.”

Strona pozwana, w odpowiedzi na skargę kasacyjną, wniosła odmowę przyjęcia jej do rozpoznania , ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Przypomnieć należy na wstępie, że przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie należy do zasadniczych elementów konstrukcyjnych skargi

kasacyjnej. Sąd Najwyższy rozpoznaje bowiem skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw (art. 398¹³ § 1 k.p.c.), co oznacza, że musi ograniczyć się do rozpoznania zarzutów naruszenia konkretnych przepisów prawa materialnego lub procesowego. Konkretyzacja przepisów stanowiących podstawy skargi jest więc konieczna. Dlatego nie mogą stanowić podstaw skargi np. całe akty prawne lub ich niedostatecznie zindywidualizowane jednostki redakcyjne. Do zachowania wymagań skargi kasacyjnej konieczne jest uzasadnienie formułowanej podstawy kasacyjnej przez wyraźne określenie, jakie przepisy - oznaczone numerem jednostki redakcyjnej (np. artykułu, paragrafu, ustępu, punktu) aktu prawnego (np. ustawy, rozporządzenia) - zostały naruszone (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2012 r., I UK 332/11, LEX nr 1212050 i powołane tam orzecznictwo).

Odnosząc się do przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., należy zauważyć, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika ona zwykle z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa polegającego na sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c., lecz o naruszenie kwalifikowane (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109; z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPIUS 2002 nr 20 poz. 494; z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616). Jeżeli więc przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania miałyby być okoliczność, że skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁴ § 1 w związku z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), skarżący powinien w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia, koncentrując się na wykazaniu kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r.,

IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Zatem twierdzenie o oczywistej zasadności skargi powinno bazować na dostatecznie skonkretyzowanej podstawie kasacyjnej.

Warunku tego skarżący nie spełnił dlatego, że wskazał na art. 45 k.p. składający się z trzech jednostek redakcyjnych, będących odrębnymi normami prawa. Już z tego powodu skarga nie kwalifikuje się do merytorycznego rozpoznania.

Ubocznie jedynie wskazać można, domysłając się, że chodzi o art. 45 § 1 k.p., że:

1. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie wyjaśniano, że likwidacja jedyne w swoim rodzaju stanowiska pracy, w której wyniku następuje zmiana struktury zakładu pracy powodująca zmniejszenie zatrudnienia, uzasadnia zwolnienie pracownika, który był zatrudniony na tym stanowisku pracy, bez potrzeby oceny przez pracodawcę kwalifikacji, stażu pracy itp. zwalnianego pracownika i porównywania go z pracownikami zatrudnionymi na stanowiskach innego rodzaju (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2014 r., I PK 271/13, LEX nr 1483570; z dnia 22 marca 2016 r., I PK 100/15, LEX nr 2019497). Natomiast potrzeba porównania z innymi pracownikami powstaje wówczas, gdy następuje likwidacja jednego lub kilku spośród większej liczby analogicznych stanowisk i konieczne jest dokonanie wyboru pracowników, z którymi zostanie zakończony stosunek pracy (zob.: wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 września 1982 r., I PRN 64/82, OSNC 1983 nr 4, poz. 61; z dnia 3 listopada 2010 r., I PK 93/10, LEX nr 707852).

2. Z wiążącej Sąd Najwyższy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) podstawy faktycznej wynika, że poza powodem nikt inny nie zajmował stanowiska specjalisty do spraw sportu (nie zajmował się sportem) w Akademickim Centrum Kultury i Sportu.

3. W orzecznictwie uznaje się za dopuszczalne dokonanie wypowiedzenia z pewnym wyprzedzeniem czasowym, np. w czasie trwania przeprowadzanych zmian, a nie dopiero po ich zakończeniu. Konieczne jest jednak, aby przyczyna podana w oświadczeniu woli przez pracodawcę rzeczywiście się spełniła. Dlatego istnienie stanowiska pracy w dniu wypowiedzenia umowy o pracę nie jest równoznaczne z brakiem rzeczywistej przyczyny, jeżeli w okresie wypowiedzenia lub w późniejszym, nieodległym czasie stanowisko to zostaje faktycznie zlikwidowane w związku z tymi

zmianami (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 11 sierpnia 2016 r., II PK 246/15, LEX nr 2087097; z dnia 5 lipca 2012 r., I PK 51/12, OSNP 2013 nr 15 -16, poz. 168; z dnia 18 grudnia 2002 r., I PK 17/12, OSNP 2004 nr 12, poz. 208; z dnia 29 marca 2001 r., I PKN 325/00, OSNP 2003 nr 1, poz. 8; z dnia 13 października 1999 r., I PKN 290/99, OSNAPiUS 2001 nr 4, poz. 110; z dnia 20 października 1998 r., I PKN 393/98, OSNAPiUS 1999 nr 23, poz. 746; z dnia 23 lipca 2008 r., I PK 310/07, LEX nr 500211).

4. Przykładem nieprawdziwej przyczyny jest pozorne zmniejszenie stanu zatrudnienia, w którym na miejsce zwalnianych pracowników zatrudnia się innych (uzasadnienie tezy XI uchwały pełnego składu Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 27 czerwca 1985 r., III PZP 10/85, OSNCP 1985 nr 11, poz. 164, w sprawie wytycznych dotyczących wykładni art. 45 k.p. i praktyki sądowej stosowania tego przepisu w zakresie zasadności wypowiedzenia umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony).

5. Stanowisko powoda, niezależnie od twierdzeń skarżącego o wadach procedury reorganizacyjnej Politechniki (...), uległo faktycznej likwidacji (nikt nie został na nim zatrudniony).

Z tej perspektywy nie sposób uznać, że Sąd drugiej instancji dopuścił się kwalifikowanej obrazy art. 45 § 1 k.p.

Uwzględniając powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto po myśli art. 98 k.p.c. w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 w związku z § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 265).